

бившите си съюзници, за да се осуети по този начин всяко по-нататъшно разбирателство помежду им и да се посее на Балканите семето на бъдещи войни. За това свидетелствува и историческата телеграма, която Кайзер Вилхелм изпрати до сестра си, гръцката кралица, по въпроса за Кавала. Тази телеграма бе от решително значение, за да не бъде дадено това пристанище на България. За същото свидетелствуват и думите на император Вилхелм, че се е борил, като тигър, против отстъпването на Кавала на България. Наистина, това поведение на германския император може да се обясни и с желанието му да извика признателността на гръцкия народ и да го спечели за германската политика на изток, като отслаби влиянието, което Англия и Франция бяха спечелили в Гърция. Но, съпоставено това поведение с политиката, която Германия поддържаше по-после, по време опитите на Съглашението, направени в началото на Общоевропейската война, за възобновяване на Балканския съюз, когато под нейно влияние склонният към отстъпки Венизелос бе свален от Константинопол, става явно желанието на Германия да остане България незадоволена, за да бъде това нейно незадоволство използвано от Централния съюз в започналата се гигантска война.

Така се сключи в 1913 г. позорният за България Букурещки мир.

Ходът на събитията от сключването на Балканския съюз до подписването на Букурещкия мир хвърля най-обилна светлина върху политиката, която цар Фердинанд преследваше със сключването на този съюз и войната с Турция. Колкото и тази негова политика да оставаше до тогава забулена за слабото съзнание на народа, събитията през 1912 и 1913 г. разкъсаха нейното було, свалиха маската ѝ и зад примамливия вид на една национална бъл-